

Хускисонъ, бждщия министръ на търговията въ Англия, шотландеца Макиитошъ, иерувианеца Миранди, датчанина Багесенъ, германцитѣ Фюрстеръ, Кампе, Елсиеръ, Анахарсисъ Клоцъ, Шлабрендорфъ и мнозина др.

И Франция отъ своя страна съзнаваше миссията си; членовѣтъ на нейнитѣ събрания чувствуваха, че тѣ иматъ значението на европейски конгреси: „Вие сте повикани да подновите историята,“ пише единъ отъ тѣхъ. — „Ние сме длъжни да се възвисимъ до честолюбието да послужимъ за примѣръ на народитѣ,“ казва други. — „Революцияга не е само за Фрация; ние сме отговорни прѣдъ чловѣчеството,“ извиква трети.

ГЛАВА V.

Отъ прѣвземанието на Бастилия до празника на Федерацията

„Ето единъ доблестенъ день на френското събрание; тие които го очакваха, треператъ до мозака на коститѣ си; изгрѣй слънце ново, слънце благотворно, за което ние едва смѣяхме да бълнуваме!“

Съ тия думи Германия, чрѣзъ гласа на Клопшока, автора на Мессиядата, привѣтствуваме генералнитѣ щати. Въ Франция екнаха възгласи на радостъ, надѣжди и на упования; всички очи бѣха насочени, всички ржцѣ издигнати къмъ избранниците на народа; всѣки който храняше каква годѣ мисль за общото благо, бързаше да я приподнесе на Съранието, който сж виждаше онеправданъ отъ нѣщо, наивно му поднасяше оплакванието си.

Но отъ желанята къмъ нетърпѣние пжтътъ е късъ, а отъ нетърпѣнието къмъ дѣйствие не е по дълъгъ; тѣй